Proletariërs van alle landen, verenigt u!

De Stem van de Arbeiders

La Voix des Travailleurs

nr 72

bijdrage tot de kosten 0,60 € - juni 2017

Uitgave van Arbeidersstrijd - Lutte ouvrière (communistisch trotskistisch)

De werkers hebben de kracht om de wereld te veranderen!

In dit nummer:

La Voix des Travailleurs existe aussi en français

Neen tegen gesloten centra!

De regering heeft besloten drie nieuwe gesloten centra te bouwen. Het doel is de 600 huidige plaatsen te verdubbelen om meer afgewezen asielzoekers te kunnen uitwijzen.

De regering geeft miljarden cadeau aan de grote bazen, geeft miljarden uit om het Midden-Oosten te bombarderen, en tientallen miljoenen om mensen op te sluiten die geen andere misdaad hebben gepleegd dan de oorlog en de ellende te willen ontvluchten!

Om een einde te maken aan de barbarij van dit systeem zijn het de aandeelhouders en de bankiers die uitgewezen moeten worden!

Illegale kinderen? Onwettig systeem!

De pers heeft het over een meisje van 18 gehad dat een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Dit terwijl ze nu al 7 jaar in België woont en haar leven en haar schoolloopbaan hier heeft gebouwd. En dit geval is allesbehalve uniek.

Duizenden pensen zijn zonder papier in België. Heel vaak na een negatief antwoord te hebben gekregen na maanden en soms zelfs jaren procedure. En als ze kinderen hebben, zijn zij ook illegaal verklaard, ook al ze hier geboren zijn en hier school volgen.

In het kapitalistische systeem kan een mens illegaal zijn. Dat veroordeelt dit systeem en wat het waard is voor de mensheid.

Waar gaan we naartoe?

De MIVB organiseert controles van tickets en identiteitskaarten op haar net op het moment dat ouders hun kinderen naar school brengen. Zo kan de politie ouders en kinderen zonder papieren aanhouden, ondanks het feit dat de wet leerplicht erkent voor alle kinderen met of zonder papier.

De reizigers die zo'n gruwelijk spektakel bijwonen, ervaren wat velen hebben ervaren toen de Belgische overheid tijdens de oorlog met de nazi's heeft samengewerkt om de Joodse gezinnen aan te houden: wanhoop en diepe walging... Maar gelukkig zijn er diegenen die begonnen zijn zich te verzetten...

Wie zijn we ?

Het kapitalisme laat elke dag zien dat het niet alleen een onrechtvaardige en gewelddadige systeem is, maar ook dat het een zware bedreiging vormt voor de mensheid : het veroorzaakt de crisissen, de oorlogen, de uitputting van de grondstoffen en van de natuurlijke omgevingen. Deze grote problemen kunnen niet opgelost worden zonder een einde te maken aan de anarchie van de huidige kapitalistische maatschappij, die in sociale klassen verdeeld is en op economische concurrentie en individuele egoïsme berust.

Arbeidersstrijd organiseert mannen en vrouwen die ervan overtuigd zijn dat het communisme de enige toekomst is voor de mensheid.

We zijn ervan overtuigd dat de werkers het kapitalisme kunnen vervangen door een vrije, broederlijke en menselijke maatschappij, want ze/zij ? vormen de meerderheid van de bevolking en doen de hele samenleving draaien. En ze hebben geen enkel persoonlijk belang bij het behouden van de huidige maatschappij.

We zijn ervan overtuigd dat de werkers de middelen hebben om de Staat van de burgerij te vervangen en zowel de grote bedrijven en banken als de hele werking van de economie en van de politiek te onderwerpen aan hun collectieve en democratische controle. Dit is de voorwaarde voor een maatschappij die in het belang van allemaal georganiseerd zou worden en waar iedereen de macht effectief zou kunnen uitoefenen.

Bovendien verdedigen we het idee dat de werkers geen vaderland hebben en dat een volk dat een ander onderdrukt niet vrij kan zijn. We beroepen ons op het communistisch manifest van Karl Marx en Friedrich Engels dat met de oproep eindigt van: proletariërs aller landen, verenigt U!

Arbeidersstrijd-Lutte ouvrière maakt deel uit de Internationalistische Communistische Vereniging (trotskistisch) waarvan de bekendste afdeling Lutte ouvrière in Frankrijk is, de partij van Arlette Laguiller en Nathalie Arthaud.

We beroepen ons op Trotski, de Russische revolutionair en kameraad van Lenin, die vermoord is omdat hij nooit is gezwicht en tot het einde de communistische ideeën heeft verdedigd tegen het stalinisme.

Om contact met ons te nemen:

Schrijven naar BP 62 5100 Jambes,
zonder andere vermelding
naar contact@arbeidersstrijd.be,
of per telefoon aan 0479 44 81 52

Verantwoordelijke uitgever: P. Lambert, zelfde adres

Website :

http://www.arbeidersstrijd.be

Abonnementen:

Normaal: 8,50 € voor 10 nummers (1 jaar)
Met steun: 15 € voor 10 nummers (1 jaar)

U kan zich abonneren op De Stem van de Arbeiders en betalen via overschrijving op de bankrekening :
IBAN : BE16 0004 2035 6974 ; BIC : BPOT BEB1
met vermelding : abonnement SvdA
(Vergeet niet een e-mail naar ons te sturen met uw gegevens op het adres : contact@arbeidersstrijd.be)
U kan ook betalen door uw gegevens en de prijs van het abonnement te sturen naar de postbus BP 62 5100 Jambes.

1917: toen de burgerij sidderde voor de arbeidersrevolutie

In 2014 heeft men de 100 jaar van de eerste wereldoorlog herdacht. De pers herdenkt dit jaar de 100 jaar van de Russische revolutie veel minder. Die vond in 1917 plaats tijdens de eerste wereldslachtpartij die 3 jaar vroeger was begonnen door de kapitalistische mogendheden voor de koloniale buit.

De revolutie startte met de arbeidsters van Sint-Petersburg. In maart 2017 omdat het brood ontbrak, omdat de kinderen van de honger stierven net zoals de mannen in een absurde slachtpartij, zijn ze begonnen op de internationale vrouwendag voor brood en vrede te betogen. Daarna zijn er arbeiders van de fabrieken samengekomen samen met boeren in uniformen die in de kazernes zaten en vreesden naar het front gestuurd te worden. De soldaten weigerden hun wapens te keren tegen hun broeders in staking, wapens die ze van de Tsaar gekregen hadden om hun medemensen op het front te doden. Gehele regimenten zijn dan meegekomen en hebben deze opstand in een revolutie veranderd. De Tsaar heeft afstand moeten doen van de troon omdat hij geen gewapend korps meer vond dat bereid was hem te beschermen.

Arbeiders, soldaten en boeren organiseerden zich in "sovjets", het Russische woord voor comité. Ze pasten op grote schaal de ervaring van de eerste Russische revolutie van 1905 toe. In alle fabrieken, wijken, in het leger, op het platteland leerden honderdduizenden werkers, arbeiders en boeren, die aan het ondergaan en gehoorzamen gewend waren, voor zichzelf te beslissen en hun beslissingen toe te passen.

De werkers hadden de Tsaar weggejaagd en het ontstaan van een republiek mogelijk gemaakt. Maar wegens hun gebrek aan ervaring lieten ze een burgerlijke regering tot stand komen. Deze regering had nochtans maar een deel van de macht. In de fabrieken had de sovjet van de arbeiders meer gezag dan de baas en in het leger waren de orden van het hoofdkwartier alleen met de goedkeuring van de sovjet van de soldaten uitgevoerd.

De burgerij wilde de oorlog voortzetten. Alle werkers, arbeiders en boeren, wilden die stoppen. Ze wilden allemaal een einde maken aan de schaarste aan voedsel en aan de speculatie, de boeren wilden het land krijgen en het einde van de overheersing van de grondbezitters. Deze rijkelui zaten aan het hoofd van immens grote domeinen en weigerden alle toegevingen.

Deze sociale eisen en deze dubbele macht, dat kon de burgerij niet tolereren. Achter socialistisch getinte toespraken om de werkers beter te bedriegen probeerde ze een gewapende macht te vormen om de revolutionaire werkers te verpletteren, om de controle op de fabrieken terug te krijgen, om de boeren te onderdrukken en haar gezag in het leger terug te krijgen.

Alleen twee aflopen waren voor deze toestand mogelijk: ofwel de volledige overwinning van de burgerlijke kamp ten koste van een bloedbad, ofwel de overwinning van de revolutie van de arbeiders en van de boeren. In deze krachtmeting is er maar één partij die constant aan de kant van de werkers is blijven staan, de partij van Lenin en Trotski die de leuzen "Alle macht aan de sovjets" en "vrede, land, brood" hebben gelanceerd.

In februari en oktober 2017 leerden de werkers de burgerlijke regeringen te wantrouwen, door tegelijk vertrouwen te krijgen in hun eigen vermogens. Want alle wat nog steeds werkte, was door de werkers en de sovjets georganiseerd: van de ravitaillering van de steden tot aan de verdediging van de nieuwe republiek tegen het herstellen van de oude macht van de rijken.

Op het front verbroederden de revolutionaire soldaten met hun medemensen in de loopgraven tegenover. Ze hadden begrepen dat zij hun klassenbroeders waren en niet hun vijanden. Toen de sovjets in oktober 1917 alle macht namen, was het een oproep tot de wereldrevolutie en die werd door de werkers in de hele wereld verstaan. De revolutie verspreidde tot Finland, Hongarije en in 1918 Duitsland waar sovjets van arbeiders en soldaten zich ook vormden. In alle landen van de wereld, in de kolonies, in het Midden-Oosten, in Azië, tot in de Verenigde Staten, kwamen er werkers en jongeren naar de communistische internationale om zich voor te bereiden het kapitalisme omver te werpen.

Door de revolutie van de werkers in Duitsland moest de keizer afstand doen van de troon. Maar de Duitse sociaaldemocratische partij slaagde erin deze revolutie te bedriegen, te verraden en dan te onderdrukken om de macht van de burgerij te redden. Een capabele en vastbesloten arbeiderspartij had ontbreken om de werkers in staat te stellen de burgerij te overwinnen.

Rusland bleef afgezonderd. In het land, dat het minst ontwikkeld van Europa was, met een meerderheid van boeren, moest de revolutionaire macht het hoofd bieden aan immens grote economische moeilijkheden. In deze context van veralgemeende schaarste vormde zich een kaste van geprivilegieerde bureaucraten waarvan Stalin de vertegenwoordiger werd. Stalin richtte zijn dictatuur op en bleef die communistisch te noemen, terwijl hij al diegenen die de revolutie van 1917 hadden geleid, liet vermoorden. Om de macht van de bureaucratie te beschermen verraadde Stalin de revolutie van 1927 in China en later die van 1936 in Spanje.

De burgerij in de hele wereld heeft een mateloze haat ontwikkeld tegen deze revolutie die haar overheersing op de wereld in 1917 heeft doen wankelen. Maar tegenover de nieuwe ramp waartoe het kapitalisme bezig is de mensheid te leiden, hebben de uitgebuitenen van vandaag alle redenen om zich te herinneren van de revolutionaire vooruitzichten die in 1917 in Rusland zijn geopend, en hiermee te hervatten!

In het begin van de 20ste eeuw vormde de arbeidersklasse maar een klein deel van de mensheid. Nochtans heeft het de macht van de kapitalisten kunnen doen wankelen. De miljarden arbeiders van het kapitalisme van het 21ste eeuw zullen het kunnen omverwerpen!

Voltijdse aanval op de tijdskrediet

Gestart in 2002 in België na het verdrag van Lissabon dat als doel had de duur van de loopbaan te verlengen via een paar regelingen voor de loontrekkenden, was de tijdskrediet nooit bedoeld om de arbeidstijd werkelijk te beperken. Nochtans hebben veel werkers deze gelegenheid gebruikt om een beetje tijd vrij te maken voor hun gezinnen, hun kinderen, hun passie. Tussen 2002 en 2012 hebben honderdduizenden vrouwen en mannen voor een tijdskrediet gekozen, wat goed toont dat zulke maatregelen nodig waren.

Maar vanaf 2012 met de hervorming van pensioen van de regering Di Rupo is er minder rekening gehouden met periodes van tijdskrediet in het berekenen van het pensioen. Vanaf 2015 is de regering Michel verder gegaan en in januari 2016 is de tijdskrediet "zonder reden" geschrapt. De verloven "met redenen" (voor een familielid zorgen,...) of "thematisch" (ouderschapsverlof, ...) werden een tijd gebruikt om de bittere pil te verzachten maar liggen vandaag onder vuur van de nieuwe besparingsmaatregelen. Op 31 maart heeft de regering Michel beslist het bedrag van de compensatie-uitkeringen te beperken: een verlaging van 80€ per maand voor een voltijds onderbreking, van 40€ voor een halftijds onderbreking. De tijdskrediet voor de oude werkers zal met 140€ verminderen voor een halftijds zorgverlof.

In hun besparingsmaatregelen gaan de regeringen zo ver in hun cynisme dat ze de inkomens verminderen precies voor diegenen die hulp nodig hebben, of ze nu voor hun eigen gezondheid moeten zorgen of voor deze van een familielid!

Natuurlijk zullen deze aanvallen blijven doorgaan totdat de tijdskrediet gewoon zal verdwijnen. De grote woorden van de federale minister voor werk Kris Peeters (CD&V) over "werkbaar werk" zijn maar holle woorden, en niets meer.

Alleen één maatregel zal het werk werkbaar en wendbaar maken: het te verdelen onder iedereen, zonder loonverlies. Minder werken om meer te verdienen! Maar hiervoor moet men de politici niet meer laten doen en moet men zich voorbereiden het op te leggen door de strijd!

Apple ontduikt de belasting overal

De reus Apple, dankzij onder anderen het succes van zijn iPhone, bezit een geldreserve van 257 miljard dollars - het equivalent van het bbp van Chili of Finland - dat voor het merendeel in Ierland zit om de Amerikaanse fiscus te ontduiken. Wat te doen met al dat geld? De leiders van deze groep hebben minstens twee projecten, die op sociaal vlak even nutteloos zijn: hun eigen aandelen overkopen om de effecten op de beurs te doen stijgen, en de dividenden van de aandeelhouders te verhogen, die al van de hoogste ter wereld zijn: 12 miljard dollars per jaar.

Deze schat maakt het mogelijk voor Apple, samen met andere multinationals, de Amerikaanse regering te chanteren: hetzij blijven we gigantische fortuinen op te stapelen in fiscale paradijzen, hetzij verlagen jullie de belasting op winsten drastisch. Wat Trump van plan is te doen. Hij voorziet inderdaad deze belasting te verlagen van 35 naar 15%...

Onder het kapitalisme worden de mensen ziek van het werk

Een studie van Securex over de oorzaken van de afwezigheden van de werkers uit de privé sector toont aan dat het cijfer voor langdurig ziek zijn steeds stijgt.

In vijftien jaar is het percentage van langdurige ziektes verdrievoudigd. De psychosociale problemen en de spier- en gewrichtsklachten zijn de voornaamste oorzaken voor afwezigheid. Het aantal ziektedagen met een psychosociale oorzaak is met 27% gestegen, terwijl de cijfers van spierklachten stabiel zijn gebleven.

Niet nodig om over een diploma in geneeskunde te beschikken om deze cijfers te begrijpen: de winsthonger van de bazen, de stijging van de productiviteit in de naam van de competitiviteit, dat zijn de oorzaken van deze ziektes.

De remedie: de collectieve strijd van de werkers om een ontslagverbod op te leggen, samen met een herverdeling van het werk onder iedereen!

Spoormannen willen een maximumdienst

Het wetsontwerp van François Bellot, minister van mobiliteit, dat een minimumdienst instelt in geval van staking bij de NMBS, is door de regering goedgekeurd: verplichting om alle staking 8 uren op voorhand aan te kondigen, alle andere vorm van werkonderbreking zou gevolgd worden door een tuchtsanctie.

Dit terwijl de NMBS enorm grote besparingen voorziet, dat er sprake is treinbegeleiders af te schaffen, loketten te sluiten, het arbeidstijd van bestuurders te verlengen, door tegelijk de prijzen van ticketjes te verhogen...

De directie van de NMBS wil in het bizonder de treinbegeleiders op sommige treinen schrappen

Dit is duidelijk: de regering en de directie van de NMBS beperken het stakingsrecht om naar de nul dienst te kunnen gaan!

Melk vragen aan een bok

2000 militanten van het ABVV zijn op de samenkomst van 19 mei gekomen om "de regering Michel op te roepen een andere koers te kiezen: goede banen voor iedereen, een betere koopkracht en een eerlijke fiscaliteit." Een samenkomst die de directie van het ABVV heeft georganiseerd om de militanten bezig te houden, om iets te doen... zonder niets te doen.O

m zo'n "koerswijziging" te krijgen zou de regering Michel de aandeelhouders van de bedrijven moeten verplichten een deel van hun winsten op te geven voor de lonen en in het voordeel van de ge-meenschap. Dit is overduidelijk dat het niet zal voldoen om dat braafjes te vragen. Zoiets aan de regering vragen is net zoals melk aan een bok te vragen.

Alleen de werkers, door hun collectieve en bewuste strijd, kunnen een krachtsverhouding bouwen die de kapitalistische klasse zou verplichten achteruit te stappen. Want het zijn de werkers die alle rijkdom produceren en dus aan de basis staan van de patronale winsten. Maar de syndicale leidingen gaan helemaal niet in deze richting.

Veel rood om alsof te doen

Audi / VW

Verkeerde berekening

De directie heeft zoveel aangedrongen om ons dagen van 9 uren te laten doen dat ze afgelopen vrijdag met een werkonderbreking opgescheept zat.

Tot nu toe, in plaats van ons meer te doen werken, heeft ze enkele uren productie verloren. En blijkbaar heeft het haar laten nadenken.

Fabrieksblad van Audi, 8 mei 2017

De HR-manager verbindt zich ertoe voor de werkers

Hun problemen en de onze

Er zijn werken te doen voor het nieuwe model en een bestelling af te ronden voor het oude model, wordt ons gezegd.

Maar het zijn niet de arbeiders die de beslissingen nemen in deze fabriek, waarom zouden we dan het gelag moeten betalen wanneer zij die betaald worden om te beslissen, de goede beslissingen niet nemen ?

Als ze gehaast zijn, moeten ze maar aanwerven !

Fabrieksblad van Audi, 8 mei 2017

Erewoord van grote baas

De verbintenis van de directie om van de 9 uren af te zien heeft niet langer dan 9 uur geduurd. Gedurende twee weken is ze de vakbonden blijven bestoken om ze te laten aanvaarden. Per slot van rekening zijn het 8,5 uren, eenmaal op twee weken. In ieder geval bewijst dit nogmaals dat men geen vertrouwen mag hebben in patronale beloftes.

Fabrieksblad van Audi, 22 mei 2017

De staking heeft geloond

Het werkonderbreking van twee weken geleden heeft nochtans geloond. Om dat overwerk te verkrijgen belooft de directie onder anderen het inhalen op 200% en het vervroegen met 6 maanden van het tekenen voor vaste contracten voor 78 tijdelijke krachten.

Dit is een begin, ook al het beter is deze beloftes in het oog te houden, gezien de waarde van patronale beloftes. Maar dit toont de weg om meer aanwervingen op te leggen. Want het aanwerven van personeel is toch de enige echte oplossing om de productie te verhogen zonder op zaterdag te komen, overuren te kloppen en op een hels tempo te werken.

Fabrieksblad van Audi, 22 mei 2017

Van Cockerill tot Publifin, dezelfde parasieten aan het werk

In januari 2017 verdedigden drie "onafhankelijke bestuurders" het uiterst hoog niveau van de salarissen van de leiders van de overheidsmaatschappij Publifin en haar dochtermaatschappij Nethys: "het is duidelijk dat Nethys in de Bel 20 zou terechtkomen als de maatschappij ooit aan de Beurs zou genoteerd worden. (...) met andere woorden betekent dit dat ook de beloningen zouden aangepast moeten worden aan die van de Bel 20". Dit is wat een zekere Philippe Delaunois op de RTBF heeft verklaard.

Philippe Delaunois was algemene directeur, en dan gedelegeerde bestuurder van Cockerill Sambre in de tijd van het "Gandois-plan" in de jaren 80-90, dat bijna 11 000 van de 22 000 banen in de staalindustrie heeft geschrapt. Van de twee andere zogenaamde "onafhankelijke" bestuurders, was Pierre Meyers zijn rechterhand van toen en hield Diego Aquilina zich bezig met de beloningen van de leiders en de trucjes om de fiscus te ontwijken.

Deze "know-how" van Diego Aquilina ligt aan de basis van de maatschappij AGM die hij in 2004 opgericht heeft en waarbij Philippe Delaunois en Pierre Meyers medewerkers zijn geworden. En het is deze maatschappij AGM die de leiders van Nethys fenomenale salarissen stort.

Want Nethys betaalde inderdaad zijn bestuurders niet direct, maar stortte 300 000 euro per maand aan AGM die deze aan de bestuurders dan terugstortte. Voor deze "dienst" kreeg AGM 17.000 euro per jaar. Op deze manier had niemand binnen Nethys een zicht op de beloningen van de bestuurders.

Het wordt dus duidelijk dat de drie bestuurders van Nethys niet zo "onafhankelijk" zijn.

Zulke mensen maken trouwens nauwelijks het verschil tussen overheidsgeld en privé geld (ze beschouwen dat ze de twee bezitten). Zo is Pierre Meyers aandeelhouder van een maatschappij in Congo waarvan Elicio, een dochtermaatschappij van Nethys, de voornaamste aandeelhouder is.

Deze zogenaamde "onafhankelijke bestuurders" die zich durven voorstellen als garant voor het "goed bestuur" zijn trouwe vertegenwoordigers van het kapitalisme die al lang de overheidskas plundert.

Zo bestond het "Gandois-plan" voor de staalindustrie, waardoor de trio hogerop is gekomen, uit een gigantische greep van de kapitalisten op het overheidsgeld. In die tijd begon de grote burgerij die zich verrijkt had op generaties werkers in de mijnen en in de staalindustrie, zich af te wenden van de zware industrie. Na de crisis in 1974 bracht deze zware industrie veel minder op dan de beurshandel.

De Staat, en in het bijzonder het Waals Gewest, hebben deze maatschappijen ruim boven hun koers overgenomen. De aandeelhouders hebben op deze manier hun kapitalen afgetrokken door tegelijk goed te verdienen. Terwijl de oud-aandeelhouders zich aan de Beurs verrijkten, ontaloeg de Staat en moderniseerde hij de fabrieken met overheidsgeld.

Miljarden euro zijn in de jaren 1980-1990 in de zakken van de burgerij gestort in de naam van de redding van de staalindustrie, terwijl duizenden werkers hun baan kwijt waren en de staalgebieden in de werkloosheid verzonken.

In die tijd was er een andere maatschappij die betaald werd voor een dienst: de maatschappij Frère Bourgeois van Albert Frère. Die had onder andere als taak afzetgebieden te vinden voor de Belgische staal in Oost-Europa.

Het is dezelfde maatschappij die de fusie heeft geleid van de staalproducerende gebieden van Luik en Charleroi in één maatschappij, waarvan 95% door het Waals gewest bezeten wordt en voor 5% door de maatschappij van Frère. Het Waalse Gewest nam de investeringen op zich en kocht uiteindelijk de aandelen van Frère in 1985 uit. Zo slaagde Albert Frère erin één van de grootste fortuinen in België op te stapelen en zelfs in de Forbes-lijst van de grootste fortuinen ter wereld toe te treden.

De overheidskas leegpompen ten voordeel van de grote fortuinen, dit is één van de kanten van een kapitalistische systeem dat buiten adem zit.

Publifin: de werkers zijn het beu

Op 23 en 24 mei hebben 450 werkers van Publifin gestaakt. Zoals alle bedrijven zijn de opofferingen die aan de werkers opgelegd zijn, talrijk geweest: geen baremieke verhoging, afschaffing van premies, afschaffing van de hospitalisatieverzekering voor de bruggepensioneerden... Sinds jaren blijft de directie maar herhalen dat er geen geld is.

Maar de onthullingen van de afgelopen maanden hebben integendeel getoond dat er geld was... om de leiders te belonen.

De werkers van Publifin hebben een tal redenen om boos te zijn. En ze zijn geen uitzondering. Want wat bij Publifin gebeurt, is toch wat overal gebeurt, nietwaar? Voor de lonen van de werkers is er nooit geld; voor de beloning van de aandeelhouders, altijd. Dat moet veranderen!

Na de verkiezingen gaat de klassenstrijd door

Emmanuel Macron heeft de presidentsverkiezingen duidelijk gewonnen.

Het aantal onthoudingen en dat van blanco en ongeldige stemmen hebben nochtans getoond dat een belangrijk deel van de kiezers, in het bijzonder in de gewone wijken, de keuze tussen de extreemrechtse miljonair en de lakei van de bankiers heeft geweigerd.

Het is niet omdat Le Pen niet verkozen is, dat het gevaar van extreemrechtse verdwenen is, en er is geen reden om opgelucht te zijn. Want de antiarbeiderspolitiek van de volgende regeringen zal de werkloosheid en de ellende nog doen stijgen, precies wat de stemmen voor Le Pen voeden.

De kapitalistische klasse zal haar winsten nog steeds willen houden ten nadeel van de werkende mensen. In de context van de crisis van het kapitalistische systeem dat nu aan de pijngrens staat, is het versterken van de uitbuiting de enige manier voor de klasse die de bedrijven en banken bezitten om zich te verrijken.

De ontslagen gaan niet stoppen, ook niet in de bedrijven die winst maken zoals BNP Paribas, Whirlpool of Engie, om over de anderen te zwijgen. En voor de werkers die nog werk hebben plant het pa-tronaat een steeds harder werktempo, overdreven flexibiliteit en onzekerheid, en voor velen oude jaren in de armoede.

Met Macron krijgt de kapitalistische klasse een trouwe dienaar aan het hoofd van de Staat. Terwijl hij "alleen" minister was, heeft hij al zijn waarde bewezen met de "Macron wet" die het zondagswerk uitgebreid heeft, en heeft hij de "arbeidswet" van El Khomri geïnspireerd waardoor arbeidsweken van 60 uren mogelijk zijn en ontslagen makkelijker worden. Een wet die de Belgische regering zich heeft gehaast te kopiëren met de "wet werkbaar werk" van Kris Peeters.

Zo willen de kapitalisten en de Macrons in hun dienst Europa: het moet, net zoals de nationale Staten, een instrument van hun overheersing zijn om hen in staat te stellen het geheel van de bevolking uit te buiten. Dit versterkt ook de nationalistische strominngen die in Europa bloeien en die het zich terugvallen achter de landsgrenzen preken. Maar de werkers zouden zeker niet meer beschermd zijn van de uitbuiting van de bazen, van de aandeelhouders en de banken achter de nationale grenzen dan ze het nu binnen Europa zijn. De enige bescherming van de werkers komt van hun collectieve strijd. En hoe minder grenzen, hoe sneller de strijd die door werkers in andere landen begonnen zijn, tot andere landen zal uitbreiden.

In Frankrijk en overal, als de bazen en de regeringen niet verplicht worden om voor de mobilisatie van de werkers om de lonen te verhogen en de werkloosheid te stoppen achteruit te stappen, zullen er dan de Le Pens en anderen sterker van worden.

De socialistische en stalinistische partijen dragen een zware verantwoordelijkheid in het verliezen van politieke houvast en in de huidige berusting van de werkers. Sinds 1914 voor de socialistische partijen, sinds de jaren 30 voor de stalinistische partijen die zich communistisch noemden, hebben ze de rug toegekeerd aan het vooruitzicht een einde te maken aan het kapitalisme door de maatschappij te veranderen door revolutionaire strijd van de arbeidersklasse. Al lang hebben ze zich veranderd in wachters van het kapitalistische systeem door de onderwerping aan de wetten van de concurrentie en van de winst te preken, door te doen geloven dat "goed stemmen" voldoet en door nationalistische ideeën te zaaien waarop de Le Pens uit alle landen kunnen surfen om de werkers te bedriegen en hen tegen elkaar op te zetten.

Maar er is geen oplossing binnen het kapitalisme voor de uitgebuitenen van dat systeem.

De werkers moeten zich voorbereiden om hun belangen te verdedigen tegen de patronale klasse die als enig doel heeft haar winsten te vergroten, ongeacht de gevolgen.

Om het probleem van de werkloosheid op te lossen moet men dan het werk onder allemaal verdelen, zonder loonverlies. Ja, dat zal de bazen en aandeelhouders geld kosten. Maar er is geen menselijke rechtvaardiging voor het feit dat er een minderheid uitbuiters de werkers hun lonen blijven ontnemen en hun pensioen inperken.

Met of zonder werk, hier of ergens anders geboren, arbeider of bediende, tijdelijk of vast, in het openbaar of in de privé, hebben al diegenen die niemand uitbuiten een loon nodig om te leven, en dit is alleen door op zichzelf te rekenen, op hun eigen krachten, organisatie en mobilisatie dat de werkers de uitbuiters en hun ideeën zullen terugdringen.

De leider van de imperialistische kamp op bezoek

Trump in het Midden-Oosten: hoofdbrandstichter

Voor Brussel was Trump op bezoek in Midden-Oosten om de steun aan Israël en Saoedi-Arabië, zijn regionale bondgenoten, te versterken. Hij heeft Iran, EI, het terrorisme en het moslimfundamentalisme aangeklaagd.

Maar precies hij is een vriend van de moslimfundamentalisten die aan de macht zitten in Saoedi-Arabië, een land waar de vrouwen van alle rechten beroofd worden en waar men met een zweep kan doodgeslagen worden voor overspel of homoseksualiteit. Hij heeft er geen probleem mee dat Saoedi-Arabië verschillende groepen moslimextremisten steunt en financiert. Hij heeft er ook natuurlijk geen met de onderdrukking van de Palestijnen door de Israëlische Staat.

Het zijn de imperialistische mogendheden, waarvan Trump de voornaamste vertegenwoordiger is, die het terrorisme en de oorlog voeden. En de slachtoffers zijn niet alleen in het Midden-Oosten. Ze zijn ook in Europa, zoals de aanslag in Manchester het net heeft getoond. Het terrorisme kan niet bestreden worden zonder de overheersing van de imperialisten op de wereld te bestrijden.

Een klein land, dat resoluut in de imperialistische kamp zit

Als schoolvoorbeeld heeft Charles Michel voor Trump en de NAVO de verbintenis van de Belgische Staat herhaald om de militaire uitgaven te verhogen. Want België wil een "trouwe partner" blijven van de plunderaars van de olie in het Midden-Oosten, van de rijkdom in Oekraïne, van de Afrikaanse ertsen, van de Aziatische arbeidskrachten...

Michel blijft zo trouw aan de traditie van de Belgische imperialisten, die door Leopold II in zijn tijd begonnen is. Die laatste zei heel eerlijk toen hij van plan was ivoor en rubber in Congo te plunderen: "ik zou niet (...) de kans willen missen om ons een deel te verwerven van deze schitterende taart (...)".

Voor deze schitterende taart hebben de imperialistische landen talloze koloniale oorlogen ontketend, immens lijden aangedaan aan de bevolkingen, en twee wereldoorlogen gedaan. Het is tijd om een einde te maken aan hun wandaden en de taart terug te geven aan de hele mensheid!

Van Leopold II naar Charles Michel : de imperialisten lossen zich af

Trump voert zijn oorlog tegen de armsten

Terwijl Trump tijdens de NAVO-top zich als een oorlogsleider tegen terrorisme voordeed, kondigde zijn regering een begrotingsontwerp aan dat een echte oorlogsverklaring is tegen de armsten van zijn land. De budgetten voor voedselhulp, de subsidies voor gehandicapte mensen of voor het onderwijs zouden simpelweg geschrapt worden, en die voor medische hulp verlaagd. In de Verenigde Staten waar bijna één persoon op zeven recht krijgt op voedselbonnen, gaat het project van Trump tientallen miljoenen mensen nog verder in de ellende duwen.

Trump rechtvaardigt zijn slagen door de mensen te beledigen die deze hulp krijgen: zij zouden niet willen werken, zegt hij. Maar de echte, de enige parasieten zijn diegenen die van zijn fiscale cadeaus zullen profiteren. De besnoeiingen ten koste van de werkers zullen ertoe dienen de belastingverminderingen voor de rijksten te financieren.

Na de subprime-crisis

Tijdens de Grote Depressie van de jaren 30

Geen minimum dienstverlening in geval van bezoek van de Amerikaanse president

Tijdens het bezoek van Trump was Brussel een belegerde stad: kanten van de stad waren gesloten voor de auto's en zelfs voor de fietsen, gesloten metrostations, en er waren ook een paar treinen die niet reden.

En geen enkele politicus om de minimum dienstverlening te eisen. Maar het is ook waar: tussen een president van de V.S en stakers is er niets gemeen, gelukkig.